

— ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Δικτάτωρ και... Διδάκτωρ

Στη πρώτη Έθνοσυνέλευση του 1910, όταν εγίνετο η ιστορική συζήτηση αν η Βουλή θα ήταν 'Αναθεωρητική ή Συντακτική, ο Βενιζέλος εκηρύχθη υπέρ της 'Αναθεωρητικής.

Μερικοί φίλοι του όμως «Συντακτικοί» του παρήγγειλαν ότι είνε κατά της «Αναθεωρητικής» και έπρόβαλαν διάφορα νομικά κωλύματα έναντίον της.

‘Ο Βενιζέλος στην αρχή δέν ειπε τίποτε. Τό απόγευμα όμως στη Βουλή, ανέβηκε άπάνω στό βήμα και δήλωσε τά έξης, όλίγον πρό της ψηφοφορίας :

— Και Συντακτικοί αν γίνετε θα σάς διαλύσω. Δέν κυβερνούν τά έπιστημονικά δόγματα, αλλά ή ανάγκη τών πραγμάτων.

— Είσαι δικτάτωρ τό λοιπόν; τού ειπεν ό μακαρίτης Ράλλης.

— Όχι δικτάτωρ, αλλά διδάκτωρ. Σας διδάσκει δηλαδή !... ‘Απήνησεν ό Βενιζέλος.

‘Η έφημερίδα τού Μερκούρη

Μιά φορά ειχε πάει νά παρακολουθήση τάς συνεδριάσεις της Βουλής, ό τότε Δήμαρχος ‘Αθηναίων κ. Στυρ. Μερκούρης.

‘Επειδή όμως ή Βουλή άργοσε ν’ άρχισή, γιά νά περάση την ώρα του, πήρε και διάβαζε μιιά Γαλλική έφημερίδα.

‘Από κάτω τόν έβλεπαν οί Ε. Ρέπουλης και Ν. Δημητρακόπουλος, ύπουργοί και οί δύο τότε.

— Τι νά διαβάξη άραγε και είνε τόσο άφοροσιμένος, ρώτησε ό μακαρίτης Ρέπουλης, ό όποιος ως μύθος δέν διέκρινε καλά τόν μακαρίτη τόν Δημητρακόπουλο.

— ‘Εφημερίδα φράγκικη.

— Δηλαδή ;

— **Μερκούρη ντε φράνς**, απάντησε λογοπαίζων ό τότε ύπουργός της Δικαιοσύνης.

στόμα ενός πατά που τόν έφιλοξένησε.

‘Αλλά πούδς ήταν ό δυστυχημένος αυτός ‘Επίσκοπος ; Οί ιστορικοί έχουν ανακαλύψει τ’ ονομά του. ‘Ο μακαρίτης Λαμπρινίδης γράφει τ’ ακόλουθα :

«...‘Ο τοιαύτα ύποστάς έν ‘Αλγερίω ‘Επίσκοπος τού Δαμαλά ήταν ό θεοφιλέστατος ‘Ιακώβος, ό κατά τάς παραμονάς της τελευταίας ύπό τών Τούρκων άλώσεως της Πελοποννήσου ευκλεώς άρχιερατεύον της ‘Επισκοπής Δαμαλά και Πεδιάδος, όπως κατά τόν Μεσαίωνα έκαλείτο ή όμορος τή άρχαία Τροιζήν. ‘Επιθαν- ρία έν τού Φραγκικού φρουρίου αυτής Πιάδας, τού έν έτει 1205 άνεγερθέντος ύπό τού κατακτητήσαντος μέγα μέρος της Πελοπον- νήσου Μαρκίονος Μομφεράτου Βονιφάτιου. Είς την έκδοχήν ταύτην άγόμεθα έν συγχρόνως έπιγραφών διατηρουμένων άκόμη και σήμερα έν επί άρχαίων χριστιανικών ναών της ‘Επισκοπής Δαμαλάν και Πεδιάδος, έν τών οποίων μάλλον άξία λόγου είνε ή έπομένη :

«Όυρανός πολύφωτος ή ‘Εκκλησία ένδειχθη, άπαντας φταταγοούσα τούς πιστούς, ένφ’ ό έστότες κραυγάζομεν Τούτον τόν οίκον στερέωσον, Κύριε» .

«‘Εν έτει αμγ’ (1713) άρχιερατεύοντος τού Θεοφιλεστάτου ‘Επισκόπου Κυρ. Κυρ. ‘Ιακώβου».

‘Ο δυστυχής ‘Επίσκοπος δέν εδύτησε ν’ άπελευθερωθί. ‘Ενα πρωί τόν εύρησαν νεκρό πλάγι στό χειρόμυλο και τόν έθαψαν έξω από την πόλι τού ‘Αλγερίου.

‘Ο Παλιός

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΙ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΙ

(Τού ‘Ισπανού Σαντιάγκο Ρεσσινιέλ)

Με τό γλυκό ρυθμό τού φρεσοού
‘Ας φεύγη τό τραγούδι μας ξυπνούς νά μάς βαστάει.
Μακριά από μάς ή τριπελιά
‘Εμπρός άδέφρια στη δουλειά !
Πιμ πάμ - πιμ πάμ !
Δουλειά, παιδιά !
Κ’ ύστερ’ άνάπαυση γλυκειά...

‘Ο ‘Ισκιος πός είν’ όμορφος όταν ό ήλιος καίει !
Και τό κρεββάτι τί γλυκό σάν ζάνει κούβ !
Και γιά τόν άνθρωπο ή δουλειά μιιά ξαγορά είνε λέει
Μπρός γιά μιιά τέτοια ξαγορά
Πιμ πάμ - πιμ πάμ !
Δουλειά, παιδιά !
Κ’ ύστερ’ άνάπαυση γλυκειά.

‘Αδέφρια, άς τραγουδήσομε τό θλιβερό τραγούδι’
‘Η ώρα φθάνει που ζάνεις τίποτε πιά δέν ζάνει,
Γιά στοχασθήτε τό γλυκό, τόν ήσυχο τόν ύπνο
τόν ύπνο τόν αιώνο κάτω άπ’ τά κυπαρίσσια...
Πιμ πάμ - πιμ πάμ !
Δουλειά, παιδιά !
Κ’ ύστερ’ άνάπαυση γλυκειά...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τού Παύλου Βερλαίν)

Μέσ’ στό θολό ποτάμι από την καταγήνά
‘Ο ‘Ισκιος άπ’ τά δέντρα πεθαίνει σάν καπνά,
‘Ενώ ψηλά στ’ άληθινά τά κλώνια
Στενάζουν τά τρυγόνια.

Πόσες φορές διαβάτη στό σκοτεινό αυτό τόπο
Τόν ίδιο έαυτό σου γλυκό κ’ έσύ δέν είδες,
‘Ενώ θα κλαίγαν στά ψηλά φυλλώματα
θλιμμένες οί πνιγμένες σου έλπίδες ;...

Τ Η Ν Υ Χ Τ Α

(Τού Γερμανού Αδούστου Φέν Πλάτεν)

Πός πετάχθηκα άπάνω στη νυχτιά, στη νυχτιά
κάτι αισθάνθηκα μ’ έσερρεν όξω—
τούς δρόμους παράτησα που ό σκοπός άγρυπνά
και διαβαίνο σιγά,
στη νυχτιά,—στη νυχτιά,
την πύλη με τό γοητικό τό τόξο...

Τού μύλου βροντούσαν τά νερά στά χειριά,
άκουμπώ στό γιορτζι
και τά κύματα κοίταξα κάτω βαθιά,
ζηματίζαν σ-γά
στη νυχτιά - στη νυχτια,
δίχως ένα στά πίσω νά σύρη...

Γυρονούσανε πλήθια τιάστέρια πολλά
σέ δρόμο έναριμόνιο άπάνω,
τό φεγγάρι φωτούσε μαζύ γαληνά,
σπιθιαζάν σιγά
στη νυχτιά—στη νυχτιά,
μέσ’ άπ’ τό διάστημα τό πλάνο...

‘Εκοίταξα άπάνω στη νυχτιά στη νυχτιά,
έκοίταξα κάτω και πάλι...
‘Αλλοί, όπως τίς μέρες σου πέρασες πειά,
τόρα πνίξε σιγά
στη νυχτιά—στη νυχτιά,
την μετάνοια στην καρδιά σου που πάλλει !...